

Warszawa, dnia 30 maja 2022

Zbigniew Sarata
02-792 Warszawa
ul. Lanciego F. M. 9B

**Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa
II Wydział Cywilny
01-231 Warszawa, ul. Płocka 6/11b**

Sygn. Akt **II C 2534/20**

Powód:

Spółdzielnia Mieszkaniowa **Przy Metrze**
02-797 Warszawa, al. Komisji Edukacji Narodowej 36 lok. U-128

Pozwani:

Zbigniew Sarata, Zofia Maciejewska Sarata
02-792 Warszawa, ul. Lanciego 9B

**WNIOSEK O SPORZĄDZENIE UZASADNIENIA CZĘŚCI WYROKU
I DORĘCZENIE ODPISU WYROKU WRAZ Z UZASADNIENIEM**

Działając w imieniu własnym oraz mojej żony, na podstawie art. 329 k.p.c. oraz art. 328 § 3 k.p.c., niniejszym wnoszę o sporządzenie **uzasadnienia dotyczącego części wyroku** wydanego w dniu 23 maja 2022

Uzasadnienie części wyroku powinno dotyczyć powodu zignorowania stanowiska Sądu Okręgowego sprecyzowanego w postępowaniu V Ca 275/19:

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy powinien w pierwszej kolejności odnieść się do zarzutu strony pozwanej - zawartego w piśmie z dnia 8 maja 2017 r. (k. 679 - 680) odnośnie braku uprawnienia Spółdzielni do zarządzania budynkiem zajmowanym przez pozwanych z przyczyn wskazanych w piśmie pozwanych.

W moim piśmie, które wymienił Sąd Okręgowy powoływałem się na powszechnie obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej przepisy prawa:

1. Art. 24 ust. 1 u.g.n oraz art. 2 ust. 1 pkt 10 u.o.p.l. z których jednoznacznie wynika, iż budynek Lanciego 9b, znajduje się w gminnym zasobie nieruchomości a nie jest składnikiem majątku Spółdzielni. Powyższe przepisy nie przewidują wyjątków dla spółdzielni mieszkaniowych.
2. Art. 185 ust. 2 u.g.n. z którego jednoznacznie wynika, iż zarządzania przez Spółdzielnię mieszkaniową budynkiem wymaga zawarcia specjalnej umowy z właścicielem budynku, którym jest miasto stołeczne Warszawa. Umowa taka nie została zawarta.

3. Art. 1 ust. 2 pkt 5 u.s.m. który dopuszcza zarządzania przez Spółdzielnię budynkiem jedynie po zawarciu umowy z właścicielem budynku. Umowa taka nie została zawarta.
4. Art. 1 ust. 3 u.s.m. wyraźnie posługuje się pojęciem „nabyte”, tak więc trudno stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy dzierżawy zawartej na 29 lat traktować jako nabycie gruntu i tym samym wejście tego gruntu w skład mienia spółdzielni.

Ponadto uzasadnienie powinno dotyczyć powodu zignorowania stanowiska Sądu Okręgowego (str. 17 uzasadnienia) iż dopiero

w przypadku uznania, że Spółdzielnia uprawniona była do obciążania pozwanych kosztami eksploatacyjnymi, Sąd winien rozstrzygnąć, w oparciu o wiedzę specjalistyczną biegłego, czy koszty nałożone na pozwanych odpowiadają rzeczywistej wysokości wydatków ponoszonych przez spółdzielnię na zajmowany przez pozwanych dom jednorodzinny. Sąd winien w pierwszej kolejności odnieść się do wniosku pozwanych zawartego już w sprzeciwie od nakazu zapłaty, aby do akt zostały dołączone wszelkie dokumenty źródłowe w zakresie opłat eksploatacyjnych i funduszu remontowego.

Stanowisko Sądu Okręgowego ma oparcie w art. 4 ust. 8 u.s.m. oraz art. 6 k.c. wymagający od spółdzielni mieszkaniowej udowodnienia faktów na które się powołuje. Tymczasem w procesie kontradyktoryjnym spółdzielnia na poparcie swoich stwierdzeń nie przedstawiła żadnych dokumentów finansowych. Dokumentów tych nie badał także kolejny biegły powołany w powtórny postępowaniu. Badanie, na przykład eksploatacji podstawowej, dotyczyło wyłącznie zgodności dochodzonych kwot z uchwałami organów statutowych spółdzielni.

**Wnoszę o doręczenie tego wyroku wraz z uzasadnieniem na adres
Pozwanych przy ul. Lanciego 9b, 02-792 Warszawa**

Zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego do niniejszego pisma nie załącza się jego odpisu ani nie wysyła go pełnomocnikowi drugiej strony (vide: wyrok SN z dnia 26 czerwca 2012 r., II PK 273/11; uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 65/05; postanowienie z 4 listopada 2005 r., V CZ 124/05). Stanowisko to jest aktualne także po nowelizacji z 2019 r. (III PZP 6/20). Zgodnie z art. 25b ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wniosek niniejszy obciążony jest opłatą 100 zł (dowód jej uiszczenia przedkładam w załączeniu).

UZASADNIENIE

Zgodnie ze stanowiskiem ustawodawcy oraz poglądem doktryny wnioski z art. 328 § 3 k.p.c. może dotyczyć dowolnie określonej części orzeczenia: „Składając wnioski o uzasadnienie, strona zobowiązana jest obecnie do wskazania, czy pisemne uzasadnienie ma dotyczyć całości wyroku, czy jego części, w szczególności poszczególnych objętych nim rozstrzygnięć (§ 3 omawianej regulacji). Wymóg ten stanowi nowe rozwiązanie prawne przyjęte w kodeksie. Dotychczas sąd sporządzał bowiem uzasadnienie do całego rozstrzygnięcia zawartego w wyroku. Wprowadzenie tego przepisu ustawodawca umotywiował występującym w praktyce problemem nadmiernego zakresu uzasadnień. Wskazał przy tym, że „w obecnym stanie prawnym pisemne uzasadnienie wyroku zawsze musi obejmować całość rozstrzygnięcia, podczas gdy często jest to zbędne (np. gdy strona ma zamiar kwestionować tylko kwestie prawne nie podważając ustaleń co do faktów, tylko jedno z rozstrzygnięć objętych wyrokiem albo tylko jeden z przedmiotów postępowania). Skumulowany w skali makro nakład czasu i pracy poświęcany na pisanie zbędnych części uzasadnień jest na tyle znaczący, że uzasadnia wprowadzenie, na wzór procedury karnej, możliwości ograniczenia przez stronę we wniosku zakresu żadanego uzasadnienia. Ograniczenie takie leży w interesie nie tylko sądu, ale i strony, ponieważ im krótsze będzie uzasadnienie, tym szybciej zostanie napisane, co znaczy, że strona zyska na czasie – co jest istotnym czynnikiem zwłaszcza w poważnych sprawach, a właśnie w nich instytucja ta będzie mieć największe znaczenie. Należy więc obwarować wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku wymogiem wyraźnego wskazania, czy żąda się uzasadnienia wyroku w całości, czy w części, a jeżeli w części – to w jakiej. Jest to na tyle proste, że nie powinno sprawić trudności nawet stronie nie zastąpionej przez fachowego pełnomocnika, tym bardziej, że będzie to jedyny wymóg co do treści i formy wniosku o uzasadnienie” (zob. uzasadnienie projektu z.k.p.c.2019).19.Ograniczenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia jedynie do części wyroku może przybrać różne formy, skoro ustawodawca nie wprowadził w tym względzie żadnych obostrzeń. Może ono polegać na objęciu wnioskiem jedynie roszczeń głównych albo ubocznych (np. o odsetki). Może mieć charakter przedmiotowy lub podmiotowy (np. dotyczyć tylko jednego ze współuczestników formalnych). Może także odnosić się do jednego z wydanych rozstrzygnięć (np. oddalającego w dalszej części powództwo) lub – jak słusznie wskazał przykładowo ustawodawca – dotyczyć jednego ze zgłoszonych roszczeń lub poszczególnych z nich. Zawężenie zakresu może mieć również charakter kwotowy (np. co do zasądzenia roszczenia ponad kwotę 15 000 zł). Istotne jest jedynie, aby zakres redukcji uzasadnienia wynikał z wniosku w sposób oczywisty. Należy zauważyć, że

pod tym względem regulacja prawna zawarta w art. 328 § 3 k.p.c. różni się od unormowania zawartego w art. 422 § 2 k.p.k., który – jak wskazano w przytoczonym uzasadnieniu projektu z.k.p.c.2019 – był wzorem dla omawianego przepisu. Stanowi on, że we wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku, czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien również wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy. Tym samym w przepisie tym ustawodawca wyraźnie zaznaczył, na czym może polegać ograniczenie wniosku o uzasadnienie wyroku. Rozwiązanie to istotowo różnicuje ocenę obydwu komentowanych przepisów, choć i regulacja obowiązująca w postępowaniu karnym rodzi problemy praktyczne.” (M. Skibińska [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II, red. T. Zembrzuski, Warszawa 2020, art. 328.)

Ponadto zagadnienia te są istotne w zw. z ponownym postępowaniem przed Sądem II instancji.

Zbigniew Sarata

Załączniki:

- 1) dowód uiszczenia opłaty od wniosku.